

งานพิธีสาธารณะกุศล

งานพิธีสาธารณะกุศล มักจะเป็นงานที่จัดขึ้นโดยองค์กร หน่วยงาน สมาคมหรือสโมสรต่าง ๆ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อหารายได้สนับสนุนหรือมอบไว้ที่กิจกรรมสาธารณะกุศล ซึ่งรูปแบบของการจัดงานส่วนใหญ่ จะมีการขายบัตรหรือขอบริจาคเงิน เพื่อเข้าร่วมงานพิธีเหล่านี้ งานพิธีสาธารณะกุศลส่วนใหญ่ จะเป็นงานพิธีที่เป็นสื่อร้อน ทั้งนี้เพราะเจ้าภาพที่จัดงานจะมีเป้าหมายกำหนดการขั้นตอนการดำเนินงานระบุไว้อย่างชัดเจน ที่จะกำหนดบทบาทของผู้ไปร่วมงาน วัตถุประสงค์ตามวัตถุประสงค์เป้าหมาย ในการจัดงานนั้น ๆ

ซึ่งการจัดงานพิธีสาธารณะกุศล โดยทั่วไปมักจะมีการเผยแพร่การจัดงาน ผ่านสื่อมวลชนต่าง ๆ ก่อนหน้าที่จะมีงานคือการแถลงข่าว (Press Conference) ให้ประชาชนทั่วไปได้ทราบถึงวัน เวลา และวัตถุประสงค์ในการจัดงานซึ่งเป็นการกระจายข้อมูลข่าวสารของการจัดงานอย่างหนึ่ง ในพื้นที่จะทำการศึกษาวิจัยงานพิธีสาธารณะกุศลดังต่อไปนี้คือ

1. งานแฟชั่นโชว์เพื่อการกุศล

- งานแสดงแบบเสื้อผ้าของร้านชนิษฐาไหมไทย (รายได้ทุกสเกิ้ลถวายสมเด็จพระนางเจ้าฯ) เมื่อ 26 ก.ค.35 ที่โรงแรมฮิลตัน ถนนวิฑู

งานพิธีงานจัดขึ้นเพื่อนำรายได้ทุกสเกิ้ลถวายสมเด็จพระนางเจ้าฯพระบรมราชินีนาถโดยมีพระวรราชภักดิ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลีพระวรราชทินนิตตามาตุ เสด็จมาเป็นองค์ประธานของงาน

งานนี้เป็นการแสดงแฟชั่นโชว์แบบเสื้อผ้าของร้านชนิษฐาไหมไทย โดยการแสดงแบบของนางแบบกิตติมศักดิ์และนางแบบอาชีพ ซึ่งงานแสดงแบบเสื้อผ้าต่าง ๆ เหล่านี้มักจะได้รับ ความสนใจจากบรรดาสาวในวงสังคมชั้นสูง ที่จะซื้อบัตรเข้าชมแฟชั่นโชว์ชุดแบบเสื้อผ้า เพราะ McLuhan บอกว่า " เสื้อผ้าเครื่องแต่งกายเป็นสิ่งหนึ่งซึ่งบ่งบอกถึง ฐานะของผู้สวมใส่ และกลายเป็นอวัจนภาษาประเภทหนึ่ง มากกว่าการที่จะเป็นเพียงเครื่องปกปิดร่างกายเท่านั้น "

ดังนั้นบัตรที่เข้าชมงานนี้ราคาโต๊ะละ 1 หมื่นบาท ก็มีผู้ซื้อเป็นจำนวนมากจนกระทั่งโต๊ะแต่ละตัวต้องตั้งชิดกันมาก เพราะจำนวนโต๊ะที่ผู้เข้าชมมีมากจนเต็มต้องจัดเลี้ยง

จากการที่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลของงานนี้พบว่า

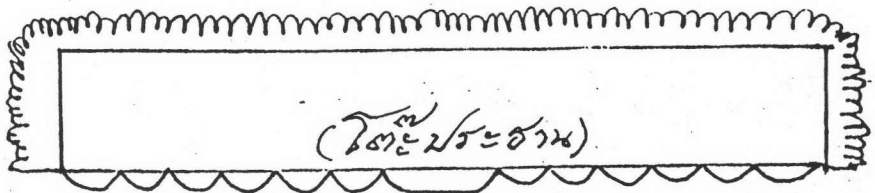
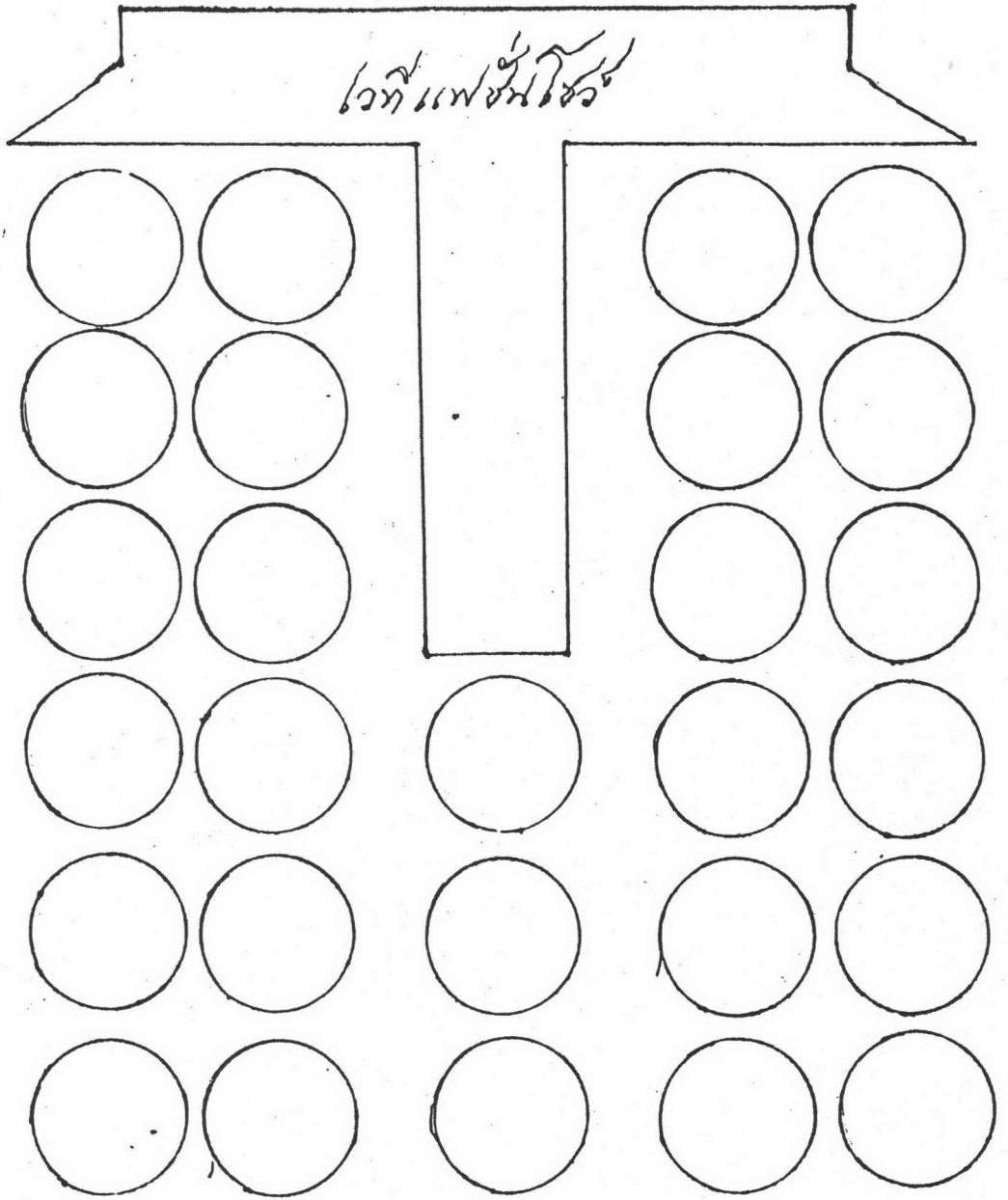
1. ที่โต๊ะทำงานมีคนนำผ้าไหม และเสื้อผ้าที่ทำจากผ้าไหมมาวางขาย ซึ่งทางเจ้าภาพได้คิดค่าสถานที่ตั้งขายและหักเปอร์เซ็นต์จากการขายของร้านเหล่านี้ เข้าการกุศลด้วยตั้งนั้น เมื่อมีแขกหรือมาถึงงาน ผู้ที่มาส่วนใหญ่มักจะแวะชมร้านค้าเหล่านี้ บางคนก็ซื้อชุดผ้าไหมติดมือเข้าไปในงานด้วย ซึ่งผู้วิจัยสังเกตว่าผู้ชายผ้าไหมที่หน้างานนี้มีจิตวิทยาในการขายดีมาก คือไม่ว่าสภาพสตรีท่านใด เข้าไปแวะชมผ้าไหมที่ร้านของเธอ เขาจะเรียกผู้คนที่นั่นว่า คุณหญิงแทบทุกคน เป็นต้นว่า "อู๊ย ขึ้นนี้เหมาะกับคุณหญิงคะ " หรือ " สีนี้นะคะเข้ากับผิวของคุณหญิงเลย " ซึ่งทำให้ผู้ที่เข้าไปชมผ้าไหมของเธอซึ่งความจริงไม่ได้เป็นคุณหญิงตัวทองไปเลยและภูมิอกภูมิใจที่คิดว่าตนเองราศีดีจนมีคนเข้าใจว่าเป็นคุณหญิงตรงจุดนี้ ทำให้ผู้วิจัยคิดว่าโดยทั่วไปแล้วส่วนประกอบหรือส่วนขยายของคน ส่วนใหญ่ใฝ่ฝันที่จะได้เป็นคุณหญิงหรือเป็นคนมีเกียรติยศชื่อเสียงทั้งสิ้น

2. ผู้ที่มาร่วมงานนี้ส่วนใหญ่จะแต่งกายสวยงาม และเน้นที่เครื่องประดับทั้งเพชรและทอง ซึ่งแต่ละคนจะสวมใส่เครื่องประดับชิ้นใด ๆ และมีราคาแพง แม้แต่โฆษกของงานก็ใส่สร้อยทองจีทองฝังพลอยอันใหญ่ ตลอดจนนางแบบก็ติดคัทดี้ ผู้ที่เดินแฟชั่นของงานนี้ ก็สวมใส่เครื่องเพชรกันอย่างวูบวาบทีเดียว

3. เนื่องจากแต่ละโต๊ะมีหมายเลขประจำโต๊ะ ดังนั้นผู้ร่วมงานทุกคนจึงต้องไปนั่งตามหมายเลขโต๊ะที่ตรงกับบัตรของตน จึงทำให้ผู้มาร่วมงานส่วนใหญ่ต้องเดินกันขวักไขว่เพื่อหาโต๊ะที่นั่งของตนงานนี้มีโต๊ะประธาน (Head Table) ซึ่งอยู่ตรงข้ามเวทีที่ผู้แสดงแบบเสื้อผ้าจะเดินโชว์ แต่เป็นโต๊ะประธานที่ยาวมาก เพราะเจ้าภาพผู้จัดงานขอบริจาคที่นั่งละ 1 ที่นั่งบาทเพื่อนั่งร่วมโต๊ะกับท่านองค์ประธานของงานทั้งด้านซ้ายและขวา ตั้งผังการจัดโต๊ะของงานดังนี้

จากแผนภาพหน้า 102 จะเห็นว่า ทั้งด้านซ้ายและขวาขององค์ประธาน มีผู้นั่งร่วมโต๊ะเป็นจำนวนมาก แสดงว่าการได้นั่งร่วมโต๊ะเสวนานั้น ยังเป็นส่วนขยายอย่างหนึ่งของความต้องการของคนในสังคมปัจจุบัน ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงความมีฐานะ มีชื่อเสียง และเกียรติยศสูงส่ง หรือ ก็กลัวว่าผู้มาร่วมงานโต๊ะอื่น ๆ

4. ผู้กล่าวคำกราบบังคมทูลต่อองค์ประธาน นั้นอ่านอย่างตะกุกตะกักแสดงถึงความไม่พร้อมและไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ซึ่งผู้ที่จะเป็นคนกล่าวนี้ควรจะมีการซ้อมอ่านมาก่อน เพื่อจะได้กล่าวอย่างไม่มีติดขัดต่อหน้าธารกำนัล และการกล่าวนั้นควรจะมีเงยหน้าขึ้นบ้างไม่ใช้ก้มหน้าก้มตาอ่านอย่างเดียว ทำให้เสียบุคลิกภาพของการเป็นประธานจัดงาน

5. นักร้องกิตติมศักดิ์ที่ขึ้นมาร้องเพลงนั้น บางคนเสียงดีร้องได้ไพเราะ แต่มีบางคน เธอร้องผิดคีย์ตลอดตั้งแต่ต้นจนจบ ทว่าทัศนังฮัดฮัดและคอยเอาใจช่วยไม่ให้เพลงล่มก่อนจบ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า คนเรานั้นไปจะทำอะไรได้ดีหมดทุกอย่าง บางครั้งเป็นส่วย ทางานเก่ง มีฐานะดี แต่ไปว่าจะร้องเพลงได้ดี ดังเช่นเธอผู้นี้ ที่แสดง(Present) ตัวเองผิดบทบาทไปสำหรับงานนี้ แต่เธอก็จะไม่รู้ตัว ทั้งนี้เพราะเมื่อเธอลงจากเวที ผู้วิจัยสังเกตว่าเพื่อน ๆ ของเธอกลับชมเธอว่า ร้องได้ดีไพเราะมาก เสียงดีเหลือเกิน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือมารยาทและความไม่จริงใจที่กลายเป็นประเพณีนิยมที่จะหุดสรร เสริฐเยินยกกันในงานสังคมปัจจุบัน

นักร้องกิตติมศักดิ์ชายบางท่านหน้าตาเป็นคนจีนรุ่นเก่า แต่ออกมาร้องเพลงฝรั่ง ซึ่งคงเป็นเพราะใจรัก บางท่านออกมาร้องเพลงคู่สามีภรรยา โดยร้องเพลงรักได้ซาบซึ้ง แต่ชีวิตจริงของทั้งคู่ระทองระแหง และฝ่ายชายก็แอบไปมีภรรยาน้อย ฉะนั้นการที่ทั้งคู่ออกมาแสดงในลักษณะนี้ เป็นการเล่นบทบาท อันควรจะเป็นได้ปรากฏต่อสังคม

นักร้องกิตติมศักดิ์นั้นนอกจากขึ้นไปร้องเพลงในงานแล้วยังต้องบริจาคเพื่อการกุศลอีกด้วยตั้งนั้น ถึงแม้เขาจะร้องดีหรือไม่ก็ต้องมีคนฟัง จนเป็นค่านิยมในยุคนี้ว่า หากใครก้าวสู่สังคมชั้นสูงแล้วถ้าต้องการเป็นคนเด่นคนดังหรือเป็นที่รู้จักกันในวงสังคมแล้ว จะต้องฝึกร้องเพลงไว้ เพื่อร้องออกงานการกุศล หรือร้องเพลงออกรายการทีวี แล้วบริจาคเงินเพื่อการกุศล ซึ่งบางคนถึงกับต้องไป เข้าฝึกอบรม ร้องเพลง หรือไม่ก็จ้างครูดนตรี และครูฝึกขับร้องมาสอนอย่างจริงจัง จนถึงกับอัดแผ่นหรือเทปของตัวเองไว้สำหรับเปิดเวลาออกงาน

ผู้แสดงแบบกิตติมศักดิ์ หลายคนที่เดิน อย่างไม่เป็นธรรมชาติ คือเดินแข็งๆ เกร็งๆ และบางคนก็เดินหลังงอ ซึ่งผู้วิจัยทราบมาก่อนหน้าวันงานทางคณะผู้จัดงานเขาเชิญผู้แสดงแบบกิตติมศักดิ์ทั้งหลาย ให้นำชื่อมเดินโดยมีนางแบบอาชีพเป็นผู้ฝึกซ้อมไว้ แต่ปรากฏว่าผู้แสดงแบบกิตติมศักดิ์ทั้งหลายปฏิเสธ ที่จะมาซ้อมเดิน อ้างว่าตนเคยเดินมาหลายงานแล้ว และสามารถเดินได้ ผลก็เลยออกมา ดังที่ปรากฏ

6. งานลักษณะนี้ ผู้มาร่วมงานส่วนใหญ่มักจะแต่งกายชนิดที่เรียกว่า "เวอร์" (Over) กันมาก ซึ่งค่าใช้จ่ายในการแต่งกายรวมทั้งเครื่องประดับในแต่ละชุดที่ผู้สวมใส่กันมานั้น บางครั้งมากกว่าเงินเดือนทั้งปีของคนบางคนทีเดียว จึงดูเป็นงานที่ฟังเพื่อมากกว่าที่จะสร้างสรรค์ คือเป็นการแต่งมาเพื่อประกวดประชันกันจนเกินไป

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้ยื่นได้ฟังการนิทกกันในห้องน้ำสตรีอีกด้วย โดยที่ผู้วิจัยอยู่ในห้องน้ำอีกห้องหนึ่ง จึงได้ยินพวกที่เรียกตัวเองว่า พวกไฮโซเข้าไปนิทกกันว่าร้ายกันในห้องน้ำอย่างสนุกปาก (Enjoy mouth) แต่พอออกจากห้องน้ำก็ไปตักน้ำยืมแยมทดลองคนในงานต่อไป ซึ่งถ้าหากจะถือว่าสิ่งเหล่านี้เป็นบทบาทอย่างหนึ่งของสังคม (Social Role) แล้วย่อมมีผลต่อสื่อที่เกิดขึ้นจากงานพิธีนั้นอย่างแน่นอน

2. งานขายบัตรเข้าชมงานเพื่อการกุศล

- งาน 60 พรรษามหาราชินี เพชรมณีพรรณราย เมื่อ 5 ต.ค.35 ที่ " ศาลาสหทัยสมาคมพระบรมมหาราชวัง "

งานพิธีงานนี้จัดเป็นงานใหญ่งานหนึ่งในรอบปีทีเดียว เพราะเป็นงานที่จัดขึ้นเพื่อนำรายได้จากการขายเพชรและขายบัตรเข้าชมเพชร ที่มาโชว์ในงานขึ้นพลุกพล่านภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมงที่ สมเด็จพระนางเจ้าผู้มีพระชนมายุครบ 60 พรรษา จึงมีการประชุมเพื่อเตรียมงานหลายครั้งก่อนวันงาน ซึ่งระหว่างประชุมปรึกษาเรื่องการจัดงานนี้ ผู้วิจัยได้จับบันทึกถึงพฤติกรรมของคนบางคนในที่ประชุมที่น่าสนใจศึกษา นั่นคือ พฤติกรรมของ "นุสบา" สาววัยสามสิบเศษ ซึ่งมี ตำแหน่งเลขานางของสโมสรหนึ่งซึ่งร่วมจัดงานนี้ ที่เธอกำลังโต้ตอบในที่ประชุมดังนี้

ประธานจัดงาน : ดิฉันขอแจ้งไว้ที่ประชุมทราบว่าเรามีเรื่องที่ต้องขอรบกวนไว้ทั้ง 5 สโมสรที่ร่วมกันจัดงานนี้ ได้แบ่งบัตร ที่จะเข้าชมงานไปช่วยกันขาย ซึ่งบัตรมี 2 ราคา คือ บัตรโต๊ะละ 20,000 บาท สำหรับวันเปิดงานที่จะได้เข้าเฝ้าฯได้เข้าชมแฟชั่นโชว์ และรับประทานอาหารน้ำชา ซึ่งบัตรโต๊ะละ 2 หมื่นบาทนี้ มีทั้งหมด 35 โต๊ะ ขอให้แบ่งกันไป 4 สโมสรในกรุงเทพฯ สโมสรละ 8 โต๊ะ อีก 1 สโมสรจากขอนแก่นช่วยรับไป 3 โต๊ะ

และบัตรงานในวันต่อมาชนิดที่ไม่มีเลี้ยงน้ำชา คือเข้าชมเพชรที่โชว์อย่างเดียว ราคาบัตรละ 300 บาท ขอให้แต่ละสโมสรรับไปสโมสรละ 100 ใบ

นุสบา : (ยืนขึ้นในที่ประชุมแล้วพูดด้วยเสียงดัง) : ดิฉันมาในนามของสโมสร ในฐานะของเลขานางของสโมสร ขอปฏิเสธว่าดิฉันไม่สามารถจะรับบัตรต่าง ๆ ได้ เพราะนายกสโมสรของเราได้สั่งมาว่า ไม่ให้รับบัตรไป หากดิฉันรับบัตรไปดิฉันต้องรับผิดชอบ

ประธานจัดงาน : คือการจัดงานนี้เป็นการร่วมกันของพวกเรา 5 สโมสรที่ทำงานร่วมกัน ดังนั้นทุกอย่างก็จะช่วยกันทำแบ่งกันทำ เมื่อเสร็จงานแล้วเงินที่ได้จากการจัดงานส่วนหนึ่งพลูเกล้าฯ ถวายสมเด็จฯ ส่วนที่เหลือเราก็จะมาหารแบ่งให้แต่ละสโมสรเท่า ๆ กัน เพื่อให้แต่ละสโมสรจะได้เข้าไปทำกิจกรรมการกุศลที่ตนได้ดำเนินอยู่

นุสบา : ดิฉันอยากทราบว่า ท่านประธานจะแบ่งเงินให้สโมสรของเราเท่าไร เพื่อดิฉันจะได้กลับไปเรียนนายกสโมสรและกรรมการ เพื่อพิจารณาว่าเงินที่ได้จะมากพอที่เราจะได้ไม่ต้องจัดงานอื่นเพื่อหาทุนอีกหรือไม่

ประธานจัดงาน : เรื่องนี้เราคงสัญญาไม่ได้ว่าจะแบ่งให้เท่าไร เพราะเรายังไม่ทราบว่าเสร็จงานแล้วเราจะได้เงินเท่าไร

นุสบา : ถ้าอย่างนั้นดิฉันคงรับบัตรไปขายไม่ได้

ประธานจัดงาน : เอาอย่างนี้ก็แล้วกันสำหรับสโมสรของหนูจะต้องการบัตรก็ไปก็ตามใจ เพราะงานการกุศลนั้นมันขึ้นอยู่กับใจ หรือจะไม่เอาบัตรไปเลยก็ไม่ว่า

นุสบา : เงินหนูขอบัตรโต๊ะละ 2 หนึ่งไป 2 โต๊ะ เท่านั้นพอค่ะ

ตลอดเวลาที่มีการพูดโต้ตอบกันในที่ประชุมนี้ มีผู้เข้าร่วมประชุมประมาณ 50 คน ซึ่งแต่ละคนเป็นผู้มีวิญญูติ และคุณวุฒิ สูงกว่านุสบาทั้งสิ้น มีทั้งท่านผู้หญิงและคุณหญิงหลายคนเข้าร่วมประชุม ซึ่งทุกคนต่างก็ตกตะลึงต่อกิจรยวาจาอาจหาญแข็งกระด้างของนุสบาทั้งสิ้น ทั้งนี้เพราะยังไม่เคยมีใคร ที่จะลุกขึ้นมาโต้แย้ง ในลักษณะเช่นนี้มาก่อน เพราะสโมสรต่าง ๆ ที่ร่วมตัวกันทำกิจกรรมมาตลอด เพื่อการกุศลนั้นส่วนใหญ่ทุกคนจะต้องเสียสละ และมีความคิดร่วมกันคล้ายกันในการที่จะกระทำการใด ๆ เพื่อส่วนรวม หรือเพื่อสาธารณกุศล โดยการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสังคมกลุ่มนี้ ผู้ที่เข้าไปร่วม จะต้องบวกร่างกาย แรงใจ และแรงทรัพย์ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมแล้วจึงไม่เคยมีปัญหาตั้งเช่นที่นุสบาปฏิบัติ

ผู้วิจัยจึงค่อนข้างแปลกใจที่สโมสรนั้นส่งนุสบา เข้ามาเป็นตัวแทนในการประชุมได้อย่างไร และเธอเล่นผิดบทบาท ผิดกาลละเทศะ เพราะการร่วมการจัดงานการกุศลไม่ใช่การทำธุรกิจ ซึ่งเธอจะมาถามถึง ผลตอบแทนก่อนที่จะทำ หรือจะแสดงความไม่เต็มใจที่จะช่วยงาน เพราะงานสาธารณกุศลนั้น ผู้ที่จะเข้ามาร่วมทำในกิจกรรมของสโมสรได้ เคยพยายามตนก่อนที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกแล้ว ดังนั้นทุกอย่างจึงปฏิบัติกันอย่าง เต็มใจ ซึ่งเมื่อผู้วิจัยทำการ วิเคราะห์ในพฤติกรรมของ นุสบา พบว่าเธอมีพฤติกรรมตรงตามที่ ดร. หลุย จาบาเทศ เขียนไว้ว่า

"การแสดงออกแบบก้าวร้าว (Aggressive Behavior) เป็นพฤติกรรมที่ แสดงการ ต่อสู้โดยตรงไปตรงมาเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิ และแสดงให้เห็นถึงความคิดและความรู้สึก ซึ่งเป็น การไม่เหมาะสมเพราะคุกคามสิทธิของผู้อื่น เป็นการแสดงออกถึงความคิดเพื่อเอาชนะ" และ "คนบางคน เมื่อต้องการหรือคิดเห็นสิ่งใดจะแสดงออกมาอย่างตรง ๆ เพื่อให้ได้สิ่งที่ตนต้องการ โดยไม่คำนึงว่าคนอื่นจะรู้สึกอย่างไร คนอื่นจะเดือดร้อนอึดอัดใจ เสียหน้า ต้อยค่าลงก็ไม่สนใจ คนพวกนี้ส่วนมากเป็นพวก Personality คือ เป็นคนที่มีบุคลิกภาพที่ชอบแสดงออกแบบก้าวร้าว"

นอกจากนั้นผู้วิจัยพบว่าคนที่เธอกล่าวหาในสิ่งที่ไม่เคยมีผู้ใด เคยปฏิบัติมาก่อนนั้นแสดงว่า เธอยังใหม่ต่อการเข้าสังคม หรือการทำงานเพื่อสาธารณกุศล จึงทำให้เธอยังสวมหน้ากาก ไม่เป็น สวมได้ไม่ถูกกับกาลเทศะ อีกทั้งการที่เธอเป็นตัวแทนของสโมสรของเธอเข้ามาร่วม ประชุมนั้น สิ่งใดที่เธอกระทำลงไปถือเป็นการ Simulation สโมสรของเธอเองให้ทุกคนในที่ ประชุมทราบว่าสโมสรของเธอมีวัตถุประสงค์เป้าหมายหรือมีสมาชิกและนโยบายต่าง ๆ อย่างไร ต่อกิจกรรมเพื่อสาธารณกุศล วันประชุมวันนั้นจึงเป็นวันที่ทุกคนในที่ประชุมช็อกไปกับนุสบา เพราะ ยังไม่เคยมีปรากฏการเช่นนี้มาก่อนในวงสังคมลักษณะนี้

เมื่อได้กล่าวถึง เบื้องหลังการจัดงานพิธีนี้แล้วต่อไปจะกล่าวถึงวันงานพิธีที่ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ไว้ดังนี้

1. งานนี้มีสิ่งที่เป็นจุดเด่นของงานคือ เพชรที่เจียรใน 60 เหลี่ยม ซึ่งมีชื่อเรียกว่า QUEEN'S CUT และสลักลงไปที่เหลี่ยมเพชรว่า "H.M QUEEN'S BIRTHDAY 12 9 92" ซึ่ง ตัวอักษรที่สลักลงไปนี้ต้องใช้ช่างสลักขยาย 1,000 เท่าจึงจะมองเห็น ซึ่งเพชรที่สลักตัวอักษรนี้มี เพียง 60 เม็ดเท่านั้น แต่ละเม็ดหนักตั้งแต่ 1 กะรัต ไปจนถึง 10 กะรัต โดยมีราคาต่อ กะรัตสูงกว่าราคาในท้องตลาดทั่ว ๆ ไป ซึ่งเพชรทั้ง 60 เม็ดนี้ได้นำมาวางโชว์ในงานนี้ และ ภายในบริเวณงานมี กล้องจุลทรรศน์สำหรับให้ผู้เข้าชมได้ส่องดูเพชรนี้ได้ พร้อมทั้งมีตู้กระจกบรรจุ ตาซึ่งสำหรับนำเพชรมาซึ่งทดสอบน้ำหนักด้วยซึ่งเพชรทั้ง 60 เม็ดนี้ขายหมดภายในวันเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเม็ดที่ใหญ่ที่สุดที่มีราคาแพงที่สุดกลับขายได้ก่อน ซึ่งแสดงว่าเศรษฐกิจเมืองไทยที่ รวยก็รวยจริง ๆ เพราะผู้มาร่วมงานที่มาซื้อเพชรเม็ดที่แพงที่สุดนั้น ได้ซื้อเพชรเม็ดอื่น ๆ ด้วย รวมเป็นเงินถึง 28 ล้านบาท ส่วนผู้มาร่วมงานคนอื่น ๆ ก็แย่งกันจับจองเพชรคนละเม็ด 2 เม็ด จนเกือบหมด ทำให้ผู้วิจัยคิดว่ามนุษย์เราให้ความสำคัญกับคาร์บอนชนิดนี้สูงมาก

เมื่อองค์ประธานเปิดงาน คือสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์เจ้าหญิงถึงผู้
โชว์ที่โชว์เพชรของใคร ผู้เป็นเจ้าของก็จะเดินมาอธิบายถึงคุณสมบัติและความสวยงาม
ของอัญมณีของตน

ส่วนผู้ที่ เป็นคณะกรรมการจัดงานนั้น จะคอยต้อนรับและ เชื้อเชิญหรือพูดเชียร์ให้แขกผู้
มาร่วมงาน สนใจซื้อเพชรและเครื่องประดับอื่น ๆ ที่มีขายในงาน ซึ่งนับว่าเป็น การจัดงานที่
ประสบความสำเร็จพอสมควรสำหรับยอดขายอัญมณีของงานนี้

เนื่องจากงานนี้เปิดแสดงตั้งแต่ 9.00 น. ดังนั้น จึงมีการเลี้ยงน้ำชาในเวลา 10.00 น.
พร้อมกับมีแฟชั่นโชว์ เครื่องเพชรจากร้านเพชรชื่อดังและผู้แสดงแบบเครื่องเพชรก็จะสวมใส่ชุดผ้า
ไหมด้วยเป็นการโชว์ทั้งแบบ เสื้อและเครื่องประดับไปพร้อม ๆ กันซึ่งผู้แสดงแบบทุกคนเป็นผู้แสดง
แบบกิตติมศักดิ์ คือ เป็นลูกท่านหลานเธอหรือเป็นลูกสาวของคหบดีและ ผู้มีชื่อเสียงในวงสังคมทั้งสิ้น
และมีหลายคนที่นำเพชรประจำตระกูลของตนมาแต่งโชว์ โดยที่ไม่ใช่เครื่องเพชรจากร้านที่นำมา
แสดงที่ทางเจ้าภาพจัดไว้ ซึ่งเบื้องหลังของการแต่งกาย และการเปลี่ยนชุดนั้นผู้วิจัยทราบมาว่า
นางแบบทุกคนจะต้องมีพี่เลี้ยง คอยดูแลประกบตัวอยู่ตลอดเวลา เพราะเครื่องเพชรอันมีมูลค่า
มหาศาลอาจสูญหายหรือถูกลักพาตัว ซึ่งทางเจ้าภาพผู้จัดงานได้ตกลงไว้ว่าถ้าหากมีการสูญหาย
บิดามารดาของผู้แสดงแบบจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบด้วยงานพิธีงานนี้เป็น การ จำลองแบบรูปธรรม
อย่างแท้จริง ว่าคนในสังคมชั้นสูง ในปัจจุบันนั้น เขาต้องการอะไร เขา Simulate ไปเพื่อ
บริโภคอะไร ในสิ่งที่ เป็น Exchange Value หรือ Science Value สำหรับยุคนี้ ทั้งนี้
เพราะคนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับวัตถุและสิ่งของนอกกายมากกว่าจิตใจเสียแล้ว

3. งานโบริ่งการกุศล

- งานโบริ่งการกุศลสมทบทุนสายใจไทย เมื่อ 23 ก.พ.35 ที่สุขุมวิทโบริ่งเอกมัย
งานโบริ่งนี้ถือเป็นงานพิธี อีกรูปแบบหนึ่งของ งานพิธีที่เป็นสาธารณกุศล กล่าวคือ
เป็นการจัดงานขึ้นเพื่อหารายได้เพื่อ การกุศล โดยที่มีการขายบัตรเข้าแข่งขันโบริ่ง ซึ่งผู้ที่ซื้อ
บัตรนั้นมักจะมี 3 ประเภท คือ

- ก. ซื้อบัตร เพื่อต้องการทำบุญช่วยการกุศลโดยที่ไม่สนใจไปแข่งขัน
- ข. ซื้อบัตร เพื่อต้องการทำบุญแต่ส่งผู้อื่น เข้าแข่งขันแทน
- ค. เป็นนักโบริ่งมืออาชีพ ซื้อบัตร เข้าแข่งขันเพื่อหวังรางวัล

งานพิธีชนิตนี้ถือเป็นที่มาของงานที่ McLuhan บอกว่า "กีฬาต่าง ๆ ล้วนเป็นสื่อให้
 เราเข้าใจการสื่อสารระหว่างบุคคล และยังคงทำหน้าที่ปลอบประโลม ความก้าวร้าวและผ่อนคลาย
 ความตึงเครียดของมนุษย์ที่เคยเป็นมา ดังนั้น ถ้ามนุษย์ขาดการกีฬาและการละเล่นชีวิตคงไม่มี
 ความสดชื่น เกมส์และกีฬากลายเป็นสื่อกลางในการปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์เกือบทุกฝ่ายที่มีปฏิสัมพันธ์
 ทั้งฝ่ายรับและให้ นับเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง ที่มนุษย์คิดค้นขึ้น คนที่ไม่ชอบศิลปะจึงไม่กว้างขวาง และ
 เกมส์เน้นการแปลและถ่ายทอดประสบการณ์ จากผู้เล่นถึงผู้ชมทั้งศิลปะและกีฬา ได้เข้าไปมีความ
 เกี่ยวพันกับธุรกิจต่างๆ ด้วยยิ่งไปกว่านั้นมนุษย์ที่มีใจ เป็นนักกีฬาจะมีความตื่นตัว ในการกระทำที่
 ได้รับการยอมรับจากเพื่อนฝูงญาติมิตรทำให้ลดความเกือเขินระดากอายลงทำให้มีภาพพจน์ที่ดี"

ดังนั้นงานพิธีโบว์ลิ่งการกุศลนั้นถือได้ว่าเป็นส่วนขยายคน ให้เห็นถึงจิตใจหรือ ความน้ำใจของคน
 ได้เด่นชัดจึงเป็นช่องทางที่คนปัจจุบันนิยมจัดงานลักษณะนี้ขึ้นมาก(จัดโบว์ลิ่งการกุศล) คือเป็นงาน
 พิธีที่ได้ทั้งการกุศลและทั้งสนับสนุนการกีฬาผู้คนที่ไปร่วมงานก็ได้รับความสนุกสนานงานประเภทนี้ผู้
 ไปร่วมงานมักแต่งกายตามสบายส่วนใหญ่ นิยมมุ่งกางเกงใส่เสื้อยืด เพื่อสะดวกในการเล่นการ
 แข่งขันในงานนี้ผู้วิจัยได้ข้อมูลเกี่ยวกับ "คน" มาอีกเช่นกัน กล่าวคือมีสถาบันการศึกษาแห่งหนึ่ง
 ที่บริจาคซื้อบัตรเข้าแข่งขัน แต่ไม่มีตัวผู้เข้าแข่งขัน จึงได้มีอาสาสมัคร ซึ่งเป็นศิษย์เก่าของ
 สถาบันนั่นเอง อาสาสมัครแข่งขันในนามของสถาบันนั้น บังเอิญปรากฏว่าคะแนนที่ทำได้เป็น
 คะแนนรองสุดท้าย ซึ่งตามกติกาจะต้องได้รางวัลเป็นรถจักรยาน (มูลค่าประมาณ 1,800 บาท)
 เมื่อทีมอาสาสมัครนี้ได้รางวัลแล้วก็เกิดปัญหาว่า รางวัลนี้ควรจะเป็นของสถาบันที่ออกเงิน
 บริจาคในการแข่งขันหรือเป็นของผู้ลงแข่งขันเอง แต่ศิษย์เก่าที่อาสาสมัครลงแข่งขัน ไม่ยอม
 เธอบอกว่ารถคันนี้ต้องเป็นของเธอ ทำให้เกิดการชุลมุนวุ่นวาย และสร้างความไม่พอใจให้กับ
 ผู้ร่วมงานหลายคน ที่เห็นว่าเธอเป็นคนโง่ ทั้ง ๆ ที่เธอก็มีฐานะที่ร่ำรวยมาก แต่จักรยาน
 คันหนึ่งซึ่งมูลค่า พันกว่าบาท เธอน่าจะยอมสละให้สถาบันของเธอที่ออกเงินบริจาคนำไปใช้
 ในกิจการของโรงเรียน เพื่อให้ครูอาจารย์หรือนักการภารโรง ได้ใช้จะเกิดประโยชน์
 ส่วนรวมมากกว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ร้อนหู ผู้วิจัยพอสมควรเพราะต้องทนฟังคำวิจารณ์หรือ
 Comment ของผู้ร่วมงานทั้งหลายที่แสดงความไม่พอใจและว่าให้ผู้วิจัยฟัง โดยจะให้ผู้วิจัย
 ซึ่งอยู่ในฐานะประธานจัดงานเป็นผู้ตัดสินผู้วิจัยจึงกล่าวแต่ เพียงว่า "การทำงานเพื่อสาธารณ
 กุศลนั้น ทุกอย่างขึ้นอยู่กับจิตใจและศรัทธา ไม่ว่าใครจะทำอย่างไร หรือแสดงออกอย่างไรก็
 เป็นการแสดงให้เห็นถึงตัวเขา ซึ่งเรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคณะผู้จัดงานที่จะเข้าไปก้าวก่าย เพราะ

มัน เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละคนที่ไม่สามารถจะไปควบคุมได้" ซึ่งการเก็บข้อมูลของงานนี้ก็ ทำให้เห็นว่า บางครั้ง การกีฬาที่ไม่สามารถทำให้ผู้เล่นมี หน้าใจเป็นนักกีฬาได้เสมอไป

จากการเก็บข้อมูลโดยภาพถ่ายและวิดีโอเทป ของงานพิธีทั้งหลายทั้งปวงในรูปแบบต่างๆ ที่ผู้วิจัยได้นำมาวิเคราะห์ ทำให้มองเห็นว่างานพิธีนั้นเป็นส่วนขยายของคนได้ทั้งงานพิธีส่วนบุคคล และงานพิธีสาธารณะกุศล โดยที่งานพิธีทั้งสองรูปแบบนั้นสามารถสื่อ โดยตัวงานพิธีเองสื่อโดยผู้ร่วมงานและสื่อโดยเจ้าภาพผู้จัดงานทั้งนี้เพราะ "คน" มีความแตกต่างกัน จึงพบเห็นแต่ความ หลากหลายในพฤติกรรมและรูปแบบของการจำลอง ที่แสดงออกมาในภาพลักษณ์ต่าง ๆ ตามแต่ สภาพพื้นฐานครอบครัว ระดับการศึกษา อายุ เพศ และสิ่งแวดล้อมของแต่ละคนแต่ละงานพิธี ที่สะท้อนภาพต่าง ๆ ออกมา ดังที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ในประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วนั้น สามารถชี้ชัดออกมาได้ว่าถ้าหากเราจะวิเคราะห์งานพิธี ในฐานะที่เป็นสื่อ แล้ว จะสามารถ มองเห็น ถึงความแตกต่างในข้อมูลข่าวสารที่งานพิธี หรือผู้ไปร่วมงานพิธีนั้นสื่อออกมา เพราะ ผู้คนที่ไปร่วมงานพิธี ก็คือส่วนประกอบอย่างหนึ่งในงานพิธีที่สามารถ แสดงบทบาทหรือโศดเล่น ไปตามบทหรือสคริปต์ ที่พวกเขาต่างช่วยกันสร้างขึ้นมา เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้าหากันในการ สื่อสาร (Communicate) กันจนกระทั่งจบงาน

งานพิธีทั้งหลายทั้งปวง ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นผู้วิจัยสรุปได้ว่า งานพิธีเป็นส่วนประกอบ หรือส่วนขยายของคน ดังที่ Marshall McLuhan กล่าวไว้ดังนี้คือ

1. ในเรื่องเสื้อผ้า คนส่วนใหญ ที่ไปร่วมงานพิธีนั้น ให้ความสำคัญ กับเสื้อผ้าและเครื่องแต่งกาย ที่สวมใส่ไปงาน แต่ละงานเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็งานพิธี ประเภทก็ตาม โดยเฉพาะผู้หญิง ซึ่งผู้วิจัยพบว่าโดยทั่วไปแล้ว ผู้หญิงมักจะมีการเตรียมตัว ล่วงหน้าในการเตรียมเสื้อผ้าอาภรณ์ ที่จะสวมใส่ไปในงานพิธี บางคนถึงขนาดขอยืมชุดเพื่อนฝูง เพื่อใส่ไปงานพิธีก็มี (ซึ่งการขอยืมชุดสวยหรือชุดหรู เพื่อสวมใส่ไปงานพิธีนั้น ผู้วิจัยเคยพบ เห็นอยู่เนือง ๆ แม้แต่ในวงสังคมชั้นสูงหรือในหมู่ชนชั้นที่ เรียกว่า " คนรวย " ก็ยังมีการ ขยิบยืมเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับ สำหรับสวมใส่ไปในงานพิธีบางงาน) เพียงเพื่อที่จะได้แสดงตน ต่อสังคมของงานพิธีนั้น ๆ แสดงว่าแนวคิดของ McLuhan ที่ว่า " เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย

เป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งบอกถึงฐานะของผู้สวมใส่และกลายเป็น อวัจนภาษาประเภทหนึ่ง
มากกว่า ที่จะเป็นเพียงเครื่องปกปิดร่างกายเท่านั้น " เป็นความจริงที่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์
พฤติกรรมของผู้คนในงานพิธีเหล่านี้ได้

2. ในเรื่องนาฬิกา สิ่งที่มีมองเห็นได้อย่างชัดเจน รองลงไปจากเสื้อผ้า
และเครื่องแต่งกายก็คือ นาฬิกา ซึ่งผู้ไปร่วมงานพิธี ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย มักจะสวม
นาฬิกาข้อมือที่มีชื่อ หรือนาฬิกาที่มีราคาแพง จากการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลของคนใน
งานพิธีต่าง ๆ ทำให้เกิดข้อสงสัยว่า ทำไมคนในสังคมชั้นสูงที่เรียกตัวเองว่า " พวกไฮโซ "
จึงต้องสวมนาฬิกา โรเล็กซ์ (Rolex) หรือบางครั้ง ทำไมต้องเป็น โรเล็กซ์ลีมเพซด้วย
สิ่งเหล่านี้ล้วน แต่เป็นสิ่งของที่บ่งบอก และก่อให้เกิดความหมายทั้งสิ้น ดังที่ McLuhan บอกไว้ว่า
" เครื่องหมายบอก ตำแหน่งหรือความสำเร็จในอดีต คือหมวก หรือสายสะพายหรือเครื่องราช
อิสริยาภรณ์ แต่ในปัจจุบัน เวลาเป็นเครื่องหมายบอกความสำเร็จเพราะเวลาเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่
สามารถเอาชนะได้ และเป็นปัจจัยสำคัญยิ่ง ในการดำเนินและบริหารธุรกิจในปัจจุบัน เวลา
เป็นจังหวะของประสบการณ์ของมนุษย์ การวัดความสำคัญต่อเวลาจะมีระดับต่างกันไปตามอาชีพ
สังคมที่วัดความสำคัญกับเวลา จะเป็นสังคมที่มีแรงผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

ดังนั้นจึงเป็นภาพปกติธรรมดาถ้าจะพบว่าผู้คนที่ไปร่วมงานพิธียกข้อมือขึ้นดูนาฬิกาบ่อยๆ
ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ไม่แสดงว่าเขามีธุรกิจหรือให้ความสำคัญกับเวลาหรือให้ความสำคัญกับ " นาฬิกา "
ที่เขาสวมใส่มางาน ทำให้นาฬิกาเป็นเครื่องประดับหรือเครื่องหมายบ่งบอกฐานะ หรือเป็นองค์
ประกอบอย่างหนึ่งของที่ ผู้คนให้ความสำคัญกับมันเท่ากับ " เวลา "

3. ในเรื่องรถยนต์ เป็นส่วนขยายอย่างหนึ่งของคนที่ไปร่วมงานพิธี
ดังจะเห็นได้ว่า ผู้คนมักให้ความสนใจว่า ใครขับอะไร จนกระทั่งบางคน ถึงกับวัดฐานะ
หรือสถานภาพของคน ด้วยรถยนต์ที่เดียว ดังเช่นที่ผู้วิจัยพบเห็นเสมอ ๆ ว่า เมื่องานพิธี
จบลงแล้วผู้คนที่ไปร่วมงานพิธีต่างทยอยกันกลับ บางคนมีคนขับรถมาไว้ บางคนขับรถมาเอง
แต่สิ่งที่ผู้คนที่มาร่วมงานพิธีส่วนใหญ่ให้ความสนใจซึ่งกัน และกันก็คือ " รถยนต์ " ของผู้
มาร่วมงานนั่นเอง ว่าของใคร เป็นรถยนต์ยี่ห้ออะไรรุ่นไหน โดยที่บางคน ถึงกับคอยชะเง้อดู

ที่เดี๋ยวนั้น คนนั้น คนนี้ จะมีรถยนต์ชนิดใดมางาน ซึ่งสอดคล้องกับที่ McLuhan กล่าวไว้ว่า " รถยนต์เป็นเครื่องวัด ช่องว่าง ทาง Physical และทางสังคม การมีรถบ่งชี้ถึงความแตกต่างทางสังคม และทำให้คนเดินทางเข้ากลายเป็นพลเมืองชั้นสอง รถยนต์เป็นส่วนขยายของมนุษย์* ที่เปลี่ยนผู้ขับขี่ให้เป็นผู้วิเศษ นับว่ารถยนต์เป็นสื่อร้อนและรุนแรงทางสังคม เป็นสื่อที่มีผลต่อรสนิยม และค่านิยมของมนุษย์ "

4. ในเรื่องบ้าน สิ่งเกิดได้จากงานพิธี ประเภทงานทำบุญขึ้นบ้าน ใหมหรืองานพิธี เปิดอาคาร ซึ่งมักจะมีการประกอบพิธีกรรม ทางศาสนา และความเป็นสิริมงคลต่าง ๆ อันแสดงให้เห็นถึงการที่ คนให้ความสำคัญกับบ้าน และที่อยู่อาศัย ในฐานะที่ " บ้าน " เป็นส่วนขยายอย่างหนึ่งของมนุษย์ ดังที่ McLuhan เขียนไว้ว่า " บ้านเป็นแหล่งที่พักอาศัย ของมนุษย์ เมืองเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของชุมชน แต่ทั้งบ้านและเมือง กลับกลายเป็นเปลือกหุ้ม ระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ การเปลี่ยนแปลงเรื่องที่อยู่อาศัยเกิดขึ้น เมื่อคนมีพัฒนาการในการรับรู้

ดังนั้นการ ทำบุญขึ้นบ้านใหม่ หรือพิธีเปิดอาคาร เป็นงานพิธีในเรื่อง บ้านหรือที่อยู่อาศัย นั้น ซึ่งมีขึ้นเพื่อสื่อให้ผู้ร่วมงานได้รับรู้ ถึงฐานะความเป็นอยู่ ได้รู้จักอาคาร และเคหะสถานแห่งใหม่ ได้รับรู้ถึงความเจริญก้าวหน้า หรือพัฒนาการที่เกิดขึ้น ของผู้จัดงานพิธีหรือเจ้าของบ้าน หรืออาคารแห่งใหม่นั้น

5. ในเรื่องเงิน เรื่อง " เงิน " นี้ แม้ว่า จะไม่ได้แสดงออกเด่นชัดในงานพิธี แต่ก็เป็นตัวจักรสำคัญตัวหนึ่ง ที่แฝงอยู่ในส่วนขยายของคน ที่ไปร่วมงานพิธีต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็น งานแต่งงาน งานขึ้นบ้านใหม่ งานวันเกิด หรืองานศพ ในปัจจุบัน นิยมมอบ " เงิน " ไว้ให้กับเจ้าภาพผู้จัดงาน แทนการให้เป็นของขวัญ ทั้งนี้เพราะค่านิยมของคนในสังคม ทุกวันนี้ ให้ความสำคัญกับเงิน โดยถือว่า เงินเป็นแก้วสารพัดนึก ที่สามารถนำไปแลกเปลี่ยนซื้อหาสิ่งที่ต้องการได้

ตรงกับแนวคิดของ McLuhan ที่ว่า " เมื่อเงินพูด ก็คือ ปรากฏการณ์ที่เงิน มีบทบาทสูงในสังคม ก่อให้เกิดการแบ่งงาน และบทบาทหน้าที่ในสังคม กลายเป็นเงื่อนใย

ของการดำเนินธุรกิจ และในที่สุด ความหมายของเงินก็คือ สื่อกลางสำหรับ กำหนดค่าของ
ของเงินการ แลกเปลี่ยนตามเจตนารมณ์.....เงินกลายเป็นสุดยอดบรรณาของ มนุษย์ทั่วโลก
กลายเป็น ปัจจัยที่มนุษย์ต้องการ และในบางครั้ง เงินก็เป็นสื่อในการวัดคุณภาพของมนุษย์ด้วย"

ผู้วิจัย เคยได้ยินผู้จัดงานพิธีบางคนพูดว่า " จัดงานแต่งงาน ครั้งนี้ขาดทุนได้เงิน
ช่วยน้อยกว่า ค่าใช้จ่ายในการจัดงาน " หรือ " จัดงานวันเกิดทั้งที ได้แต่ดอกไม้ ไม่คุ้มค่า
เสียเลย " หรือ " จัดงานศพเสร็จ ลูกหลานผู้ตายได้กำไรมากเพราะได้เงินช่วยจากเพื่อนฝูง
ผู้ตายมาก " เหล่านี้เป็นต้น แสดงให้เห็นว่า "เงิน" ยังมีบทบาทต่องานพิธี เป็นอย่างยิ่ง
จนกระทั่งคนมองข้ามความมีน้ำใจ ของผู้มาร่วมงานที่แสดงออกมาในรูปอื่น ๆ ไปหมดโดยเห็นค่า
ของเงินมากกว่า ดอกไม้ หรือของขวัญอื่นใด

6. ในเรื่องภาพถ่าย ภาพถ่ายนี้ ถือเป็นส่วนประกอบอย่างหนึ่งของคนที่ไปร่วม
งานพิธีแทบทุกงาน เพราะผู้คนที่ไปร่วมงานพิธีส่วนใหญ่ พอใจที่จะได้ถ่ายรูปร่วมกับแขกหรือที่
มีชื่อเสียง หรือมีเกียรติยศ หรือถ่ายรูปกับเจ้าภาพ เป็นอย่างยิ่ง ดังที่ดักกล่าวไปแล้ว ซึ่ง
เมื่อผู้วิจัย ทำการวิเคราะห์งานพิธี จึงเห็นว่า การถ่ายภาพเป็นส่วนขยายของคนในงานพิธี
เป็นอย่างยิ่ง สมดังที่ McLuhan ว่าไว้คือ " ภาพถ่ายก็เป็นสื่อที่เป็นสารอย่างหนึ่ง เพราะ
เป็น เทคโนโลยี ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง และสามารถควบคุมการมีส่วนร่วม และ
พฤติกรรมของมนุษย์ โดยที่ภาพถ่ายเป็นหลักฐาน ทางวิทยาศาสตร์ อย่างหนึ่งที่สามารถยืนยัน
พฤติกรรมของมนุษย์ได้ " ดังนั้นผู้คนที่มาร่วมงานพิธีจึงมักจะยินดีที่จะมีรูปถ่าย หรือมีการถ่ายภาพ
วิดีโอในการมาร่วมงานของเขา เพื่อเป็นการยืนยันสถานภาพของตนเองว่าเขาได้มีส่วนร่วมอยู่ใน
งานพิธีนั้น ๆ ด้วย โดยที่ภาพถ่าย เป็นหลักฐานที่วิเศษจนได้ ซึ่งถือเป็นวิธีการทางวิทยาศาสตร์
อย่างหนึ่งที่สร้างความเชื่อถือให้กับผู้พบเห็นภาพถ่ายนั้นหรือใช้ เป็นหลักฐานในอนาคตได้

จากข้อสรุป ดังกล่าวนี้ จะสามารถบ่งชี้ให้เห็นว่างานพิธีนั้น เป็นสื่อที่ประกอบ
ขึ้นมาจากส่วนขยายของคน ที่มาร่วมงาน ทั้งหลายทั้งปวง ดังกรณีต่าง ๆ อันเกิดจากบทบาท
ของคน ที่เป็นองค์ประกอบย่อย ของงานพิธี ซึ่งสิ่งที่เป็นส่วนขยายของคน (Extensions
of Man) ที่แสดงออกมานั้น มักแสดงออกมารูปแบบคือ

- ในรูปของฐานะ (Social Extension)
- ในรูปของความพึงพอใจ (Psychology Extension)

ของผู้ไปร่วมงานพิธี ผสมผสานกันทำให้ งานพิธีกลายเป็น เวที หรือสถานที่ที่ให้ผู้ไปร่วมงาน ได้แสดงบทบาท ในการที่จะสื่อข้อมูลข่าวสารอย่างไม่เป็นทางการ ได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นสื่อโดยการแต่งกาย สื่อโดยภาษาพูด สื่อโดยสถานที่หรือรูปแบบของการจัดงาน และสื่อโดยพิธีกรรมต่าง ๆ ก็ตามถือเป็นองค์ประกอบที่ทำให้ งานพิธีเป็นสื่อ ของการสื่อสารทั้งสิ้น

ดังที่ McLuhan กล่าวไว้ว่า สื่อก็คือข้อมูลหรือสาร เพราะสื่อเป็นตัวกำหนดรูปร่าง และควบคุมระดับ และรูปแบบของการกระทำของมนุษย์ รวมทั้งการมีปฏิสัมพันธ์กัน

เช่นเดียวกับการที่ งานพิธี ก็เป็นสื่อที่มีส่วนทำให้เกิดพฤติกรรมของมนุษย์เปลี่ยนแปลงไปตามรูปแบบ ของงานพิธีแต่ละงาน ขึ้นอยู่กับ คน สถานที่ และพิธีกรรมของงานนั้น ๆ